

อนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
กับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาชนบังคลาเทศ
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาชนบังคลาเทศ

มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ 1

ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

1. อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้ ที่ตั้งบังคับในนามของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือในนามขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของแต่ละรัฐ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ

2. ภาษีที่พึงที่ตั้งบังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของเงินได้ รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการเปลี่ยนมือสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือนที่จ่ายโดยวิสาหกิจ ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มของทุนให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้

3. ภาษีที่มีอยู่ในบังคับของอนุสัญญานี้ คือ

(ก) ในกรณีประเทศไทย

- ภาษีเงินได้ และ

- ภาษีเงินได้ปิโตเลียม

(ซึ่งต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

(๗) ในกรณีประเทศบังคลาเทศ

- ภาษีเงินได้

(ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า "ภาษีบังคลาเทศ")

4. สัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีใด ๆ ที่มีลักษณะเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ ซึ่งหลังจากวันที่ลงนามในอนุสัญญานี้ จะได้ตั้งบังคับเพิ่มเติมจาก หรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะได้แจ้งแก่กันและกัน เพื่อให้ทราบถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใด ๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐภายในระยะเวลาที่เหมาะสมภายหลังการเปลี่ยนแปลงเช่นนั้น

ข้อ 3

บทนิยามทั่วไป

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

(ก) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึง ราชอาณาจักรไทยและรวมถึงพื้นที่ใด ๆ ซึ่งประชิดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย ซึ่งตามกฎหมายไทยและตามกฎหมายระหว่างประเทศกำหนดไว้หรืออาจจะกำหนดไว้ภายหลังให้เป็นพื้นที่ซึ่งราชอาณาจักรไทยอาจใช้สิทธิในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเล และดินใต้พื้นดิน และทรัพยากรธรรมชาติของตนภายในพื้นที่นั้น ๆ ได้

(ข) คำว่า "บังคลาเทศ" หมายถึง อาณาเขตทั้งหมดของสาธารณรัฐประชาชนบังคลาเทศรวมทั้งส่วนของพื้นดินท้องทะเลและดินใต้พื้นดินท้องทะเลที่ขอบเขตของพื้นที่นั้นตามกฎหมายระหว่างประเทศกำหนดไว้หรืออาจจะกำหนดไว้ภายหลังในกฎหมายของบังคลาเทศให้เป็นพื้นที่ซึ่งบังคลาเทศอาจใช้สิทธิอธิปไตยในส่วนที่เกี่ยวกับการสำรวจและการใช้ทรัพยากรแห่งพื้นดินท้องทะเล ดินใต้พื้นดินนั้น

(ค) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง ประเทศไทยหรือประเทศบังคลาเทศแล้วแต่บริบทจะกำหนด

(ง) คำว่า "บุคคล" รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัทและคณะบุคคลอื่นใด

(จ) คำว่า "บริษัท" หมายถึง นิติบุคคลใด ๆ หรือหน่วยใด ๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อมุ่งประสงค์ในทางภาษี

(ฉ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและวิสาหกิจที่

ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ

- (ข) คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีไทยหรือภาษีบังคลาเทศแล้วแต่บริบทจะกำหนด
- (ข) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง
 - (1) บุคคลธรรมดาทั้งปวงที่มีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (2) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนและสมาคมทั้งปวงที่ได้รับสถานภาพของคนเช่นว่านั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- (ฅ) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึงการขนส่งใด ๆ โดยทางเรือหรือทางอากาศยาน ซึ่งดำเนินการ โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ยกเว้นในกรณีที่เรือหรืออากาศยานนั้น ดำเนินการระหว่างสถานที่ต่าง ๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น และ
- (ฉ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" ในกรณีของประเทศไทย หมายถึง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ และในกรณีของประเทศบังคลาเทศ หมายถึง คณะกรรมการสรรพากรแห่ง ชาติหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ

2. ใน การใช้บังคับอนุสัญญานี้โดยรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง คำใด ๆ ที่มีได้นิยามไว้ในอนุสัญญานี้ให้มีความหมายซึ่ง คำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐนั้น ซึ่งเกี่ยวกับภาษีที่อนุสัญญานี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ข้อ 4

ผู้มีถิ่นที่อยู่

- 1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง บุคคลใด ๆ ผู้ซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนาถิ่นที่อยู่ สถานที่ก่อตั้งสถานจัดการใหญ่ หรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่คำนี้มีไว้รวมถึงบุคคลใดผู้ซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้นด้วยเหตุเฉพาะ การมีเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้นแต่เพียงอย่างเดียว
- 2. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้
 - (ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวร ในทั้งสองรัฐให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทาง เศรษฐกิจใกล้ชิด กว่า(ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)
 - (ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญได้หรือถ้าบุคคลธรรมดา

นั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าบุคคลธรรมดาผู้นั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่บุคคลผู้นั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย

- (ค) ถ้าบุคคลธรรมดาผู้นั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือ ไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐที่บุคคลผู้นั้นเป็นคนชาติ
- (ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ หรือมิได้เป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

3. ในกรณีก็ตามเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลหนึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองกำหนดรัฐผู้ทำสัญญาที่จะให้ถือว่าบุคคลผู้นั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้โดยวิธีการตกลงร่วมกัน

ข้อ 5

สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน
2. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะรวมถึง
 - (ก) สถานจัดการ
 - (ข) สาขา
 - (ค) สำนักงาน
 - (ง) โรงงาน
 - (จ) โรงช่าง
 - (ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ เหมืองแร่ หรือสถานที่อื่นใดที่ใช้ในการขุดค้นทรัพยากรธรรมชาติ
 - (ช) คลังสินค้า ในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษาสินค้าสำหรับบุคคลอื่น
 - (ซ) ที่ตั้งอาคารหรือโครงการก่อสร้างหรือโครงการติดตั้งมีสถานะเป็นสถานประกอบการถาวร หากมีระยะเวลาอยู่เกินกว่า 183 วัน

3

แม้จะมีบทบัญญัติก่อน ๆ ของข้อนี้อยู่ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" ไม่ให้ถือว่ารวมถึง

- (ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา หรือการจัดแสดงสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น
- (ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือการจัดแสดง
- (ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ
- (ง) การมีสถานธุรกิจประจำเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของหรือสินค้า หรือรวบรวมซื้อสินทรัพย์เพื่อวิสาหกิจนั้น
- (จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณา การให้ข้อเสนอแนะการวิจัยทางวิทยาศาสตร์หรือเพื่อกิจกรรมที่คล้ายคลึงกันซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบให้แก่วิสาหกิจนั้น
- (ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อดำเนินกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ก) ถึง (จ) โดยมีเงื่อนไขว่า กิจกรรมทั้งหมดของสถานธุรกิจประจำซึ่งเป็นผลมาจากการรวมเข้ากันนี้มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือส่วนประกอบ

4. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 เมื่อบุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค 5 กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้ถือ ว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าบุคคลนั้น

- (ก) มีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้นเว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคลนั้นจำกัดอยู่เฉพาะการซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจนั้น
- (ข) ไม่มีอำนาจเช่นนั้น แต่ได้เก็บรักษาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งมูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น และดำเนินการตามคำสั่งซื้อหรือทำการส่งมอบของในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ หรือ
- (ค) ไม่มีอำนาจเช่นนั้น แต่ได้จัดหาคำสั่งซื้ออย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมด เพื่อวิสาหกิจนั้นหรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

5. วิสาหกิจจะไม่ถือว่ามิสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าได้ประกอบธุรกิจ在那รัฐนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไป หรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระถ้าบุคคลเหล่านั้นได้กระทำตามทาง อันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตนและไม่เกี่ยวกับการจัดหาคำสั่งซื้อในความหมายของวรรค 4 (ก)

6. ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งควบคุมหรืออยู่ในความควบคุมของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งหรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น(ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกรัฐหนึ่ง

ข้อ 6

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากกำไรหรือการป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดจะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและการป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิต่าง ๆ ที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงานหรือสิทธิในการทำงานในชุมแร่ แล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือเดินทะเล เรือ และอากาศยานไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์

3. บทบัญญัติของวรรค 1 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น

4. บทบัญญัติในวรรค 1 และ 3 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ 7

กำไรจากธุรกิจ

1. เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่วิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากเงินได้หรือกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น

2. ภายใต้งบบังคับแห่งบทบัญญัติวรรค 3 ในกรณีทีวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่าเงินได้

หรือกำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันและติดต่อกันอย่างเป็นอิสระ โดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งคนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น

3. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่าย ซึ่งเกิดขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของธุรกิจของสถานประกอบการถาวรนั้น รวมถึงค่าใช้จ่ายในการบริหารและจัดการทั่วไปไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น

4. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งที่จะกำหนดกำไรอันถือเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยอาศัยมูลฐานอัตราส่วนร้อยละตามสมควรของยอดรายรับก่อนหักรายจ่ายของวิสาหกิจหรือของสถานประกอบการถาวรหรือโดยอาศัยมูลฐานแห่งการปันส่วนผลกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่าง ๆ ของวิสาหกิจมิให้ข้อความในวรรค 2 ตัดหนทางของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นจากการกำหนดกำไรเพื่อเสียภาษีโดยวิธีเช่นว่านั้น อย่างไรก็ตาม วิธีที่กำหนดนั้นจะต้องเป็นวิธีที่มีผลตามหลักการต่าง ๆ ซึ่งกำหนดไว้ในข้อนี้

5. มิให้ถือว่าเงินได้หรือกำไรใด ๆ เป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ

6. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติวรรคก่อน ๆ เงินได้หรือกำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรให้กำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปี ๆ ไป เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น

7. ในกรณีการเงินได้หรือกำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญานี้ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ 8

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

1. เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น

2. เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่ภาษีที่เรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นจะลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50 ของภาษี

3. ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 บังคับแก่เงินได้หรือกำไรซึ่งเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้าร่วมในธุรกิจหรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศด้วย

ข้อ 9

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

ในกรณีนี้

- (ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือการร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ
- (ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือการร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ เงินได้หรือกำไรใด ๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นเงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้น และเก็บภาษีได้ตามนั้น

ข้อ 10

เงินปันผล

1. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผล ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน
 - (ก) ร้อยละ 10 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าเจ้าของผลประโยชน์เป็นบริษัท (นอกเหนือจากห้างหุ้นส่วน) ซึ่งถือหุ้นโดยตรงอย่างน้อยร้อยละ 10 ของทุนของบริษัทที่จ่ายเงินปันผล
 - (ข) ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ในกรณีอื่น ๆ วรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการจัดเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป
3. คำว่า "เงินปันผล" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึงเงินได้จากหุ้น หุ้นเหมืองแร่ หุ้นผู้ก่อตั้ง หรือสิทธิอื่น ๆ อันมีส่วนร่วมอยู่ในผลกำไร ซึ่งมีใช้สิทธิเรียกร้องในหนี้รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่น ๆ ในบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของการจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง

นั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐาน
ประกอบการประจำเช่นนั้น ในกรณีเช่น นั้นให้ใช้บทบัญญัติข้อ 7 หรือ ข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

5. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับเงินได้หรือกำไรจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งรัฐ
อีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่ตั้งบังคับจกเก็บภาษีใด ๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตราบเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่น
ที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งหรือตราบเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถาน
ประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร
ของบริษัทต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วย
กำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม ไม่มีข้อความใดในวรรคนี้จะแปลความเป็นการจัด
ขวางรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งจากการเก็บภาษีเงินได้ตามกฎหมายของรัฐนั้นจากกำไรที่ส่งออกโดยสถานประกอบการถาวรที่
ตั้งอยู่ในรัฐนั้น

ข้อ 11

ดอกเบี้ย

1. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งและจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ใน
อีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี้ยเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐ
นั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผลประโยชน์ของดอกเบี้ย ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน
 - (ก) ร้อยละ 10 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น ถ้าดอกเบี้ยนั้นได้รับ โดยสถาบันการเงินใด ๆ
(รวมทั้งบริษัทประกันภัย)
 - (ข) ร้อยละ 15 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น ในกรณีอื่น ๆ
3. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 2 อยู่
 - (ก) ธนาคารแห่งประเทศไทย จะได้รับยกเว้นจากภาษีบังคลาเทศในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่
เกิดขึ้นในประเทศบังคลาเทศ
 - (ข) ธนาคารบังคลาเทศ จะได้รับยกเว้นจากภาษีไทยในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นใน
ประเทศไทย
 - (ค) รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง จะได้รับยกเว้นจากภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งใน
ส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในอีกรัฐหนึ่งนั้น
 - (ง) ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง และจ่ายในส่วนที่เกี่ยวกับการให้กู้ยืมโดยรัฐบาล

ของรัฐทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ธนาคารแห่งประเทศไทย ธนาคารบังกาลเทศ แล้วแต่กรณี หรือ
ตัวแทนใด ๆ รวมถึงสถาบันการเงินซึ่งรัฐบาลของอีกรัฐหนึ่งเป็นเจ้าของทั้งหมดตามที่อาจ
ตกลงกันเป็นคราว ๆ ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐทำสัญญาทั้งสองรัฐ

4. คำว่า "ดอกเบี้ย" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่
และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธ
บัตรหรือหุ้นกู้รวมทั้งพรีเมียมรายชมและรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์พันธบัตร หรือหุ้นกู้นั้น เบี้ยปรับสำหรับการ
ชำระที่เก็ตกำหนดเวลาจะไม่ถือว่าเป็นดอกเบี้ยตามความประสงค์ของข้อนี้
5. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา
รัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น
หรือกระทำการในอีกรัฐหนึ่ง โดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิ
เรียกร้องหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบ
การประจำนั้น ในกรณีเช่นนี้จะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี
6. ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั่นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น
หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม เมื่อบุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือไม่ก็
ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น
และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ดอกเบี้ยเช่นนี้นั้นจะถือว่าเกิดขึ้นใน
รัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่
7. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสอง
นั้นกับบุคคลอื่น จำนวนดอกเบี้ยที่จ่ายให้กันนั้น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้วมี
จำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผู้รับผลประโยชน์หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น
บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนี้ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตาม
กฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ 12

คำสิทธิ

1. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ใน
อีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นนี้นั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐ
นั้น แต่สำหรับผู้รับเป็นเจ้าของผลประโยชน์ของคำสิทธิที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ 15 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น
3. คำว่า "คำสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใด ๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการ
ใช้ ลิขสิทธิ์ใด ๆ ในงานวรรณกรรม ศิลปะหรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์ หรือฟิล์มหรือเทปที่ใช้สำหรับการ

กระจายเสียงของวิทยุหรือโทรทัศน์ ดิจิทัล เครื่องหมายการค้าแบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับหรือกรรมวิธีลับใด ๆ หรือเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับ ประสิทธิภาพทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือทางวิทยาศาสตร์

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 จะไม่ใช่บังคับถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของค่าสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำ สัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งค่าสิทธินั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ใน รัฐนั้นหรือประกอบการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวข้องกับค่าสิทธิที่จ่ายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับในประการสำคัญกับสถาน ประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นนี้ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

5. ค่าสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั่นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม เมื่อบุคคลผู้จ่ายค่าสิทธินั้น ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ ก็ ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดพันธกรณีที่จะต้องจ่ายค่า สิทธิที่เกิดขึ้น และค่าสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ค่าสิทธิเช่นว่านั้น ให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

6. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้น กับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธิที่จ่ายให้กันนั้น เมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้ว มี จำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกิดของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตาม กฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญาฯ นี้ด้วย

ข้อ 13

ผลได้จากทุน

1. ผลได้ที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ ตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 และตั้ง อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. ผลได้จากจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่ง วิชากิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการ ประจำซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ รวมทั้งผลได้จากจำหน่ายสถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิชากิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

3. ผลได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือ หรืออากาศยาน ที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศหรือสงสาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเกี่ยวกับเรือหรืออากาศยานเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐซึ่งวิสาหกิจนั้นมีถิ่นที่อยู่

4. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินหรือสงสาริมทรัพย์ใดๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค 1,2 และ3 ของข้อนี้ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

ข้อ 14

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่มีลักษณะเป็นอิสระให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น อย่างไรก็ดี ในกรณีต่อไปนี้ เงินได้เช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ก) ถ้าผู้นั้นมีอยู่ซึ่งฐานประกอบการประจำเป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้น ในกรณีเช่นว่านั้น เฉพาะจำนวนเงินได้ที่พึงถือว่าเป็นของฐานประกอบการประจำนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ

(ข) ถ้าการอยู่ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง สำหรับช่วงระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันเป็นจำนวนเท่ากันหรือเกินกว่า 183 วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใด ๆ ที่เริ่มต้นหรือสิ้นสุดในปฏิญการที่เกี่ยวข้องของรัฐนั้นแล้วแต่กรณีในกรณีนี้เฉพาะจำนวนเงินได้ที่ได้รับจากกิจกรรมที่บุคคลนั้นได้กระทำในอีกรัฐหนึ่งนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. คำว่า " บริการวิชาชีพ " ให้รวมถึงโดยเฉพาะกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณคดี ศิลปะการศึกษาหรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทนายความ วิศวกร สถาปนิก ทันตแพทย์ และนักบัญชี

ข้อ 15

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

1. ภายใต้งบคัมแห่งบทบัญญัติของข้อ 16,18,19, 20 และ 21 เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้ามีการจ้างงานเช่นว่านั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า

- (ก) ผู้รับอยู่ในอิกรัฐหนึ่งนั้นชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา ซึ่งรวมกันไม่เกินกว่า 183 วัน ภายในสิบสองเดือนใด ๆ ที่เริ่มต้นหรือสิ้นสุดในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง และ
 - (ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย หรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอิกรัฐหนึ่ง และ
 - (ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำซึ่ง นายจ้างมีอยู่ในอิกรัฐหนึ่งนั้น
3. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในวรรคก่อน ๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการทำงานในเรือหรืออากาศยานที่ใช้ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐนั้น

ข้อ 16

ค่าป่วยการของกรรมการ

ค่าป่วยการของกรรมการและเงินที่ชำระอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกันซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัท ซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอิกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 17

นักแสดงและนักกีฬา

1. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ 14 และ 15 เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่งได้รับในฐานะนักแสดง อาทินักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุหรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรีหรือนักกีฬาจากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอิกรัฐหนึ่งนั้น
2. ในกรณีการเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่กระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาตามความสามารถของตนนั้น มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬา แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ 7, 14 และ 15 เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมนั้นๆ ของนักแสดงหรือนักกีฬาได้กระทำขึ้น
3. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 ของข้อนี้ จะไม่ใช่บังคับกับเงินได้ที่ได้รับจากกิจกรรมที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่งโดยนักแสดงหรือนักกีฬา ถ้าการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐนั้นได้รับการอุดหนุนส่วนใหญ่โดยเงินทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่งหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของอิกรัฐหนึ่งนั้น
4. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ 7 ในกรณีกิจกรรมต่างๆ ที่กล่าวถึงในวรรค 1 ของข้อนี้ได้มีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่งโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอิกรัฐหนึ่ง กำไรซึ่งวิสาหกิจเช่นว่านั้นได้รับจากการจัดให้มีกิจกรรมเหล่านี้ขึ้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก เว้นแต่วิสาหกิจนั้นได้รับการอุดหนุนเป็นส่วนใหญ่จากกองทุน

สาธารณะในส่วนที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมดังกล่าวของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 18

เงินบำนาญ

ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค 2 ของข้อ 19 เงินบำนาญและค่าตอบแทนอื่นๆ ที่คล้ายคลึงกันที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งสำหรับการทำงานในอดีตจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ 19

งานรัฐบาล

1. (ก) ค่าตอบแทนนอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนดังกล่าวจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น ถ้าหากบริการนั้นได้เกิดขึ้นในรัฐนั้น และบุคคลผู้นั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นผู้ซึ่ง
 - (1) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ
 - (2) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการนั้น
2. (ก) เงินบำนาญใดๆ ที่จ่ายหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาใดๆ ที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้นหรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐนั้น
3. บทบัญญัติของข้อ 15, 16 และ 18 จะใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนและเงินบำนาญที่เกี่ยวกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจใด ๆ ที่ดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ 20

นักเรียนและผู้รับการฝึกอบรม

1. บุคคลธรรมดาในขณะที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เป็นผู้ชั่วคราวในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และในการอยู่เป็นการชั่วคราวนั้น บุคคลฯ นั้นมีวัตถุประสงค์เพียงเพื่อ
 - (ก) เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือสถาบันการศึกษาอื่นซึ่งเป็นที่ยอมรับ หรือ
 - (ข) เข้ารับการฝึกอบรมในสถาบันการศึกษาซึ่งเป็นที่ยอมรับ ให้มีคุณสมบัติที่จะประกอบวิชาชีพ หรือ
 - (ค) เข้าศึกษาหรือดำเนินการค้นคว้าวิจัยโดยเป็นผู้ได้รับทุน เงินอุดหนุน หรือรางวัลจากองค์การ รัฐบาลศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์ วรรณกรรม หรือการศึกษาจะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจาก
 - (1) เงินที่ส่งจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา การเล่าเรียน การค้นคว้า วิจัย หรือการฝึกอบรมของผู้นั่นเอง
 - (2) ทุนเงินอุดหนุนหรือ เงินรางวัล และ
 - (3) เงินได้จากบริหารส่วนบุคคลที่ให้อำนาจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่เงื่อนไขว่าเงินได้เช่นนั้นต้องจำเป็นสำหรับการครองชีพ และการศึกษาของผู้นั้น
2. ไม่มีกรณีใดที่บุคคลธรรมดาจะได้รับประโยชน์ตามบทบัญญัติของข้อนี้เกินกว่าห้าปี

ข้อ 21

ศาสตราจารย์ คณ และนักวิจัย

1. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นหรือเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในเวลาก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เป็นผู้ซึ่งได้ไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นเป็นเวลาไม่เกินสองปีตามคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาอื่นใดที่คล้ายคลึงกันซึ่งได้รับการรับรองโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัยหรือทั้งสองประการ ที่สถาบันการศึกษาเช่นว่านั้น จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น สำหรับค่าตอบแทนจากการสอนหรือการวิจัยเช่นว่านั้น
2. ข้อนี้จะไม่ใช้บังคับเฉพาะกับเงินได้จากการวิจัย นอกจากว่าการวิจัยเช่นว่านั้น ได้ดำเนินการโดยบุคคลธรรมดาเพื่อประโยชน์สาธารณะ และประการสำคัญไม่ได้ดำเนินการเพื่อประโยชน์ของเอกชนบางคนหรือเอกชนอื่นๆ

ข้อ 22
เงินได้อื่นๆ

1. บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่ไม่เกี่ยวกับข้อก่อนๆ ของอนุสัญญานี้ไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่ใดก็ตาม จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
2. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 รายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อก่อนๆ ของอนุสัญญานี้ และเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 23
การจัดการเก็บภาษีซ้อน

1. กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะยังคงใช้บังคับต่อไปในการเก็บภาษีจากเงินได้ในรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ เว้นแต่ในกรณีที่ได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นในอนุสัญญาฯ นี้
2. จำนวนภาษีไทยที่ต้องชำระภายใต้กฎหมายของประเทศไทยและตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ไม่ว่าโดยตรงหรือโดยหักไว้โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศบังคลาเทศในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในประเทศไทย ซึ่งต้องเสียภาษีทั้งในประเทศบังคลาเทศและในประเทศไทย จะยอมให้ถือเป็นเครดิตต่อภาษีบังคลาเทศที่ต้องชำระในส่วนของกำไรหรือเงินได้นั้น โดยมีเงื่อนไขว่าเครดิตเช่นนั้นจะต้องไม่เกินกว่าภาษีบังคลาเทศ (ที่ได้คำนวณไว้ก่อนที่จะยอมให้ถือเป็นเครดิตใดๆ) ตามจำนวนที่เหมาะสมกับกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในประเทศไทย
3. เพื่อความมุ่งประสงค์ของเครดิตที่อ้างถึงในวรรค 2 คำว่า "ภาษีไทยที่ต้องชำระ" ให้ถือว่ารวมถึงจำนวนใดก็ตามที่ต้องชำระเป็นภาษีไทย สำหรับปีใดๆ แต่ไม่ได้ชำระเพราะได้รับการยกเว้นหรือการลดหย่อนภาษีที่ยอมให้สำหรับปีนั้นหรือส่วนใดๆ ของปีนั้นภายใต้บทบัญญัติของพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน (พ.ศ. 2520) หรือตามประมวลรัษฎากร (พ.ศ. 2481) ซึ่งกำหนดขึ้นเพื่อส่งเสริมการพัฒนาทางเศรษฐกิจในประเทศไทย หรือบทบัญญัติซึ่งอาจจะบัญญัติขึ้นภายหลังเป็นการแก้ไขหรือเพิ่มเติมกฎหมายต่างๆ ที่อยู่แล้วเพื่อการส่งเสริม การพัฒนาเศรษฐกิจในประเทศไทย
4. จำนวนภาษีบังคลาเทศที่ต้องชำระภายใต้กฎหมายของประเทศไทยและตามบทบัญญัติของอนุสัญญาฯ นี้ไม่ว่าโดยตรงหรือโดยหักไว้ โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ในส่วนที่เกี่ยวกับกำไร หรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในประเทศบังคลาเทศ ซึ่งต้องเสียภาษีทั้งในประเทศบังคลาเทศและในประเทศไทยจะยอมให้ถือเป็นเครดิตต่อภาษีไทยที่ต้องชำระในส่วนของกำไรหรือเงินได้นั้น โดยมีเงื่อนไขว่าเครดิตเช่นนั้นจะต้องไม่เกินกว่าจำนวนภาษีไทย(ที่ได้คำนวณไว้ก่อนที่จะยอมให้เครดิตเป็นเครดิตใดๆ) ตามจำนวนที่เหมาะสมกับกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในประเทศบังคลาเทศ
5. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการเครดิตที่อ้างถึงในวรรค 4 คำว่า "ภาษีบังคลาเทศที่ต้องชำระ" ให้ถือว่ารวมถึงจำนวนใดๆ ที่ควรจะต้องชำระเป็นภาษีบังคลาเทศสำหรับปีการประเมินใดๆ แต่ไม่ได้ชำระเพราะได้รับการยกเว้นหรือลดภาษีที่ยอมให้สำหรับปีนั้นๆ หรือส่วนใดๆ ของปีนั้น โดยมาตรการจูงใจพิเศษภายใต้บทบัญญัติบทพระราชบัญญัติภาษีเงินได้ 1984 (36 ของ 1984) ซึ่งกำหนดขึ้นเพื่อส่งเสริมการพัฒนาทางเศรษฐกิจ หรือบัญญัติซึ่งอาจจะบัญญัติขึ้นภายหลังเป็นการแก้ไขหรือเพิ่มเติมกฎหมายต่างๆ ที่มีอยู่แล้ว เพื่อการส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจในประเทศบังคลาเทศ

6. ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ซึ่งภายใต้อนุสัญญานี้ได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐนั้นใน ส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่ได้รับจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ในการคำนวณภาษีสำหรับเงินได้ส่วนที่เหลือของบุคคลนั้น รัฐผู้ ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกอาจใช้อัตราภาษีตามที่ควรจะเป็น หากเงินได้ที่ได้รับการยกเว้นตามอนุสัญญาฯ นี้ไม่ได้รับการ ยกเว้นเช่นนั้น

ข้อ 24

การไม่เลือกปฏิบัติ

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือให้ ปฏิบัติตามข้อกำหนดใดๆ เกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากร และข้อกำหนดใดๆ ที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม ในสถาน การณ์เดียวกัน
2. ภาษีอากรที่เก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐ หนึ่ง จะต้องไม่เรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของ รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน บทบัญญัติของข้อนี้จะไม่แปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งต้องยอมให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าลดหย่อนส่วนบุคคล การบรรเทาภาระและการหักลด ใดๆ เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีอันเนื่องมาจากความเป็นพลเมือง หรือความรับผิดชอบทางครอบครัวซึ่งรัฐนั้นให้แก่ ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
3. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งซึ่งผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนทั้ง หมดหรือบางส่วนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดใดๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษี อากรและข้อกำหนดใดๆ ที่เกี่ยวข้องซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสีย หรือให้ปฏิบัติตาม
4. ในข้อนี้คำว่า "ภาษีอากร" หมายถึง ภาษีอากรซึ่งอยู่ในบังคับของอนุสัญญานี้

ข้อ 25

วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐใดหรือทั้งสอง รัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนเองต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ต้องเสียภาษีอากรใดไม่เป็นไป ตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ บุคคลผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนมีถิ่นที่อยู่โดยไม่ คำนึงถึงทางแก้ไขที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญา คำร้องดังกล่าวต้องยื่นภายในสามปี นับจากที่ได้มีการ แจ้งการกระทำครั้งแรกที่ก่อให้เกิดการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้

2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีอื่นไม่เป็นไปตามอนุสัญญา
3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะต้องพยายามแก้ไขความยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญานี้โดยการตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกัน เพื่อการจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใดที่มีได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ได้
4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อกัน โดยตรง เพื่อความมุ่งประสงค์ให้มีความตกลงกัน ตามความหมายแห่งวรรคก่อนๆ นั้น เมื่อเห็นเป็นการสมควรที่จะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันด้วยวาจาเพื่อให้มีการตกลงกัน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนี้อาจกระทำโดยผ่านทางคณะกรรมการอันประกอบด้วยผู้แทนของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

ข้อ 26

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้หรือตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้เท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกันกับอนุสัญญานี้ ข้อสนเทศใดที่ได้รับโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้ถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้นและจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่(รวมทั้งศาลและองค์การฝ่ายบริหาร)ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจัดเก็บการบังคับหรือการดำเนินคดี หรือการชี้ขาดคำขอทบทวนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ บุคคลหรือเจ้าหน้าที่เช่นว่านั้นจะใช้ข้อสนเทศนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์นั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลหรือในคำวินิจฉัยชี้ขาดของศาล
2. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิได้แปลความหมายบทบัญญัติของวรรค 1 เป็นการตั้งข้อผูกพันให้รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดต้อง
 - (ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยบิดเบือนไปจากกฎหมายและวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหาร โดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีการค้า หรือข้อสนเทศซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการขัดกับนโยบายสาธารณะ

ข้อ 27

ผู้แทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะมีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการราชการของผู้แทนทางการทูตหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ 28

การเริ่มใช้บังคับ

1. รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะแจ้งซึ่งกันและกันและกันว่าได้ดำเนินการตามข้อกำหนดแห่งรัฐธรรมนูญเพื่อให้อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ
2. อนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับในวันที่ได้มีการแจ้งครั้งหลังตามข้อ 1 และบทบัญญัติของอนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับ
 - (1) ในประเทศไทย
 - (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่หัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากวันที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ
 - (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้อื่นๆ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากวันที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ
 - (2) ในประเทศบังคลาเทศ ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีสำหรับปีการประเมินใดๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันที่หนึ่งกรกฎาคมในปีปฏิทินถัดจากวันที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ

ข้อ 29

การเลิกใช้

อนุสัญญานี้จะคงใช้บังคับตลอดไปโดยไม่มีข้อจำกัด แต่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดอาจบอกเลิกอนุสัญญานี้ได้โดยแจ้งการบอกเลิกเป็นลายลักษณ์อักษรให้รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งทราบโดยทางการทูตในหรือก่อนวันที่สามสิบของเดือนมิถุนายนของปีปฏิทินใดๆ ที่เริ่มต้นหลังจากการสิ้นสุดของระยะเวลาห้าปีนับจากวันที่อนุสัญญานี้เริ่มใช้บังคับในกรณีเช่นนั้น อนุสัญญาเป็นอันเลิกมีผลบังคับ

(1) ในประเทศไทย

(ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคม ถัดจากวันที่มีการแจ้งการบอกละ

(ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้อื่นๆ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากวันที่มีการแจ้งการบอกละ

(2) ในประเทศบังคลาเทศ ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษี สำหรับปีการประเมินใดๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนกรกฎาคมในปีปฏิทินถัดจากวันที่มีการแจ้งการบอกละ

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยรัฐบาลโดยถูกต้องได้ลงนามในอนุสัญญาฉบับนี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม ปีหนึ่งพันเก้าร้อยเก้าสิบแปด แห่งคริสต์ศักราช เป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

ในนามแห่งราชอาณาจักรไทย

ในนามรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาชนบังคลาเทศ

สุขุมพันธุ์ บริพัตร

อับดุล ฮาซิม

(มรว.สุขุมพันธุ์ บริพัตร)

(นายอับดุล ฮาซิม)

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ